

feligt nok, at man skal se en Lov benyttet til at anvende i vore Dage et saa stort Beløb paa Bygninger, af hvilke maaste Størstedelen er overskødig, naar man ret ser derpaa.

Jørgensen: Det ærede Medlem udtrykte sig en lille Smule skarpt med Hensyn til det, jeg havde sagt. Jeg har ganske vist sagt: selvstændig Beslutning, thi jeg mener, at det var Kommunens egen Sag at tage Beslutning i denne Sag med Samtykke af vedkommende Minister — Indenrigsministeren — for saa vidt Laan behøvedes — og det er naturligvis det, den har gjort. Jeg vil ikke gjerne have, at jeg i det Mindste fra mit Standpunkt skulde have indrømmet det, eller at det skulde ligge i mine Ord, som det ærede Læser har troet at finde. Jeg indrømmer selvfølgelig, at der maa være forbeholdt fuld Frihed for Lovgivningsmagten til at skrive ind i dette Forhold, for saa vidt det vedrører den. I det, jeg har sagt med Hensyn til Fremme af denne Lov, ligesom, at jeg hævder, at Kommunen staar som selvstændig og forpligtet Part, og at Forholdet for dens Vedkommende er kommen til Afslutning, er endelig ordnet. Jeg skal heller ikke nu komme ind paa den anden Side af Sagen, men jeg skal blot i Almindelighed modsigge, at der ikke skulde overgaa nogen moralsk Forpligtelse paa Lovgivningsmagten og Andre, der have med Bestemmelsen af Garnisonsforhold at gjøre. Jeg tror, der er en temmelig stor Frihed under de nuværende Forhold for Krigsbestyrelsen til at tage Bestemmelse, og naar Bestyrelsen fatter en Beslutning, som er i Landets Interesse, og kontraherer med en Kommune, som, vel at mærke, er forpligtet til selv med materielle Tab at tilvejebringe Lokalteter for Garnisonen, saa kan jeg dog ikke vedkjende mig den Anskuelse, at der ikke skulde komme en moralsk Forpligtelse over paa Lovgivningsmagten eller Bevillingsmagten. Jeg mener rigtig nok, at naar Statens Lærv for Dvrigt findes at være varetaget, maa det Hele dog være et saadant organisk Hele, at man ikke tør stille sig fjendelig lige over for en Kommunalbestyrelse, der ganske vist har handlet paa sit Ansvar, men som har gjort Noget, som den har al mulig Grund til at tro — som den fornuftigvis har maattet tro — og det er jo ogsaa noget temmelig uimodsigeligt — er i Statens Interesse, er til Fremme af et Statsøiemed, til hvis Fyldestgjørelse man har lagt Byrder over paa Kommunen. Om de Indvendinger, man kan have at gjøre fra Lovgivningsmagtens Side, ere saa væsentlige, at man maa komme til at berede Kommunen en Skuffelse, er et andet Spørgsmaal. Jeg tør ikke nu nærmere berøre den Side af Sagen, det maa jeg forbeholde mig, naar vi komme ind paa Realitetsdebatten, men jeg gjentager, hvad jeg har sagt, og hvad der ogsaa vil vise sig, naar vi komme til Sagens Realitet, at den Side af Sagen vedrører ikke Kom-

munen og altsaa heller ikke mig, som her nærmest taler for Kommunens Interesse; den vil jo nærmest være at henvise til den høitærede Krigsminister som dens naturlige Forsvarer.

Krigsministeren: Det er lidt vanskeligt for mig at kunne deltage i den Diskussion, som her finder Sted. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) omtalte ved Behandlingen af det Lovforslag, som her foreligger, de Overenskomster, der ere afsluttede mellem Aarhus Kommune og Krigsbestyrelsen, og som leilighedsvis findes omtalte i Bemærkningerne til Lovforslaget. Han udtalte imidlertid, at det ikke her var Stedet til at gaa ind paa Sagens Realitet, men han berørte ikke desto mindre Sagens Realitet, og den høitærede Formand bemærkede i den Anledning lige over for ham, at Sagens Realitet jo vilde komme til at foreligge en anden Gang til Forhandling her i Salen. Det vilde være mig overordentlig kjær, dersom virkelig Sagens Realitet forelaa til Behandling her i Dag, saaledes at jeg kunde have Leilighed til at give de berigtigende Forklaringer, som jeg mærker, ere i allerhøjeste Grad nødvendige, for at oplyse Begreberne om denne Sag. Men naar det ærede Medlem ikke vil gaa ind paa den, og den ærede Formand heller ikke finder sig særlig foranlediget til at lade denne Sags Realitet behandle her i Dag, saa er jeg jo ganske vist forhindret fra her i Dag at give de Forklaringer, som det ellers skulde have været mig en Fornøjelse at give; men jeg maa dog tage en lille Reservation. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte, at det syntes, som om der ved de afsluttede Overenskomster kunde være Noget præjudiceret med Hensyn til Nigsdagens Ret til at faae Garnisonerne fastslaaede ved Lov, hvilket han mente, ikke kunde finde Sted, før Hærloven var revideret. Jeg kan finde det meget naturligt, at man ikke vil fastslaa Garnisonerne ved Lov, før Hærloven er underkastet Revision, men det høie Thing vil vistnok mindes, at der hører andre Betingelser til, som nødvendig maa være tilstede, for at kunne fastslaa Garnisonerne, end blot det One, at Hærloven har været til Revision. Det, som er det Glædelige ved Sagen er, at de Overenskomster, som ere afsluttede, netop ville gjøre det let for Nigsdagen og muligt for Krigsbestyrelsen samtidig med selve Revisionen at faae Garnisonerne fastslaaede ved Lov, og der skal ikke være Noget, der villigere vil række Haand dertil end netop jeg. Men jeg maa tillige gjøre opmærksom paa en anden Ting, nemlig den, at der ved Overenskomsterne Nitet er præjudiceret med Hensyn til Nigsdagens Ret. Jeg tilstaar, at jeg ikke havde ventet en Udtalelse fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, saaledes som jeg i det Mindste opfattede den, thi jeg har benyttet den første Leilighed, som stillede sig for mig, til at underrette Finantsudvalget om, hvad der er